

Виковетѣ, бѣганията произведоха съвѣтъ не добро впечатление на отдалеченитѣ части, гдѣто не знаяха, въ що състои работата. Оказа се, че магарницата съ магаренцето днесъ, като обикаляли расположението на 5-та дружина, били тръгнали къмъ сѣверъ и, безъ малко, щѣли да се заплетатъ въ фугаснитѣ жици, ако да не бѣха ги видѣли опълченцитѣ.

Въ днешния бой Турцитѣ много стрѣляха съ раз-  
ривни патрони, а особено, отъ къмъ Вранѣто гнѣздо. Вистрѣлитѣ съ тия патрони твърдѣ добрѣ се отличаваха отъ другитѣ; при ударванието си въ прѣд-  
мета, куршумитѣ имъ се прѣскаха и произвеждаха сѣщия вистрѣлъ, само по слабъ и дрезгавъ.

Нощта на 10 срѣщу 11 Августъ прѣкарахме еднакво, както и миналата; но само тѣзи нощъ бѣше по-тревожна за защитницитѣ на шипченската позиция. Всички испытвахме едно тѣжко чувство. Мисли една отъ друга по мрачни се тѣлпяха въ главитѣ ни. Като че ли прѣдчувствувахме—прѣдвиждахме, че сутрѣ ще се случи нѣщо особено — ужасно. Всѣки вѣрваше, че сутрѣ ще се рѣши сѣдбата на шипченската позиция — нашата, а може би и сѣдбата на България. Но какъ и въ чия полза? Не се трудяхме и не искахме да отгатнемъ, защото всѣки отъ насъ съзнаваше безисходното положение на шипченския отрядъ. Наистина, малочисленността на тоя отрядъ въ двадневния бой още по-вече се намали, а между това противника положително ни бѣше окръжилъ съ своя огненъ обръчъ и стигаше този обръчъ да се стѣгне и малочисления отрядъ щѣше да бѣде смакванъ — унищоженъ. Още по-вече, че едната голѣма частъ отъ нашитѣ пушки „шаспо“ положително не дѣйствуваха, защото бѣха развалени, а за онѣзи, които още бѣха здрави, патрони оставаха още твърдѣ малко. Казваха още, че и гранатитѣ биле на довършване.

И дѣйствително отъ всичко горѣказано се виждаше, че положението на шипченския отрядъ бѣше отчаяно! Едно само можеше да го спаси: своеврѣменната помощ. Дойдеше ли на врѣме помощъ, шипченската позиция щѣше да бѣде спасена. Въ противенъ случай,